

Ent nüüd jääb usk, lootus, armastus, need kolm, aga suurim neist on armastus. 1.Kor.13,13

Head kirikulised, armsad ordinatsioon- ja ametivennad ning sõbrad-külalised.

Pühapäeva õhtul toimus meil ordinatsioonivendadega omavahel arutelu, kes meist täna peaks jutlustama. Saime ju viiekesi ametisse seatud. Meie hulgas on tänaseks nii doktorikraadiga mehi, õppejõude, endiseid praoste ja vallavanemaid ning kõrgelt tunnustatud tublisid mehi. Aga siis paluti jutlus pidada minul, lihtsal maamehel, sest mina olevat selles seltskonnas ainus hetkel ametis olev praost.

Sellele mõeldes meenus ülempreester Kaifas, kelle kohta öeldakse Johannese evangeeliumis: *Aga üks neist, Kaifas, kes oli **tolle aasta** ülempreester, ütles neile: "Teie ei tea mitte midagi ega mõtle, et teile on parem, et üks inimene sureb rahva eest, kui et kogu rahvas hukkub."* Aga seda ta ei öelnud iseenesest, vaid **tolle aasta** ülempreestrina kuulutas prohvetlikult, et Jeesusel tuleb surra rahva eest. (Joh.11,49-51)

Praost valitakse tavaliselt 4 aastaks. Muidugi võib ka uuesti valida. Ülempreester Kaifase ametiajaks arvatakse ajaloolaste andmetel 18...19 aastat.

Täna siin toomkirikus meenutame aga 25 aasta eest toimunud tähtajatut kirikuõpetajaks seadmist, ehk ordinatsioonipäeva. Sellele päevale eelnesid üsna pikad õpingud. Meil oli ka veel tore pastoraalseminari aasta, mil palju aega koos veetsime. Laulsime ja palvetasime, täitsime mitmesuguseid ülesandeid ja lugesime raamatuid. Käisime aasta jooksul läbi kõik olulisemad teemad. Oleme väga tänulikud Ove ja Liina Sanderile, kes meid juhendasid ning hea, sõbraliku, kristliku osaduse aitasid luua. Samuti kõigile teistele pastoraalseminari kaaslastele.

Ja lõpuks veel pro ministerio eksam, kus küsimusi võis tulla igast kirikuga seotud valdkonnast. Ja siis tehti komisjoni poolt otsus, et oleme kõlblikud õpetaja ametisse seadmiseks.

Üks vanasõna ütleb, et „Annab Jumal ameti, annab ka mõistuse”. Meile – viiele noorele mehele anti väärikas amet ning takkajärgi mõeldes tundub, et anti ikka natuke mõistust ka. Oleme siiani kõik oma ametis püsinud ning tundub, et enam-vähem hakkama saanud. Ja muidugi veelgi rohkem kui mõistusele on see tänu Jumala armule ja hoidmisele.

Laulsime äsja: Õndsaks, jah õndsaks see kiita tuleb, kel Jumal abiks Siionist. Kellel usk südame põhjas põleb ja kellel kaljuks Jeesus Krist. Kes Teda Päästjaks tunnistab, seda ta armust õnnistab. Halleluuja. Nii see tõesti on! Võime seda nende 25 aasta kogemusega kinnitada.

Apostel Paulus oma imelises armastuse ülemlaulus toob esile ka küpsemise temaatika. Ta kirjutab: *Kui ma olin väeti laps, siis ma rääkisin nagu väeti laps, mõtlesin nagu väeti laps ja arutlesin nagu väeti laps. Aga kui ma sain meheks, jätsin ma kõrvale väeti lapse kombed.* Millal toimub väeti lapse asemel meheks saamine?

Kui sain 50 aastaseks, siis küsis üks minu hollandlasest hea sõber: „Kas sa Aabrahami oled näinud?” Läks hetk aega kuni taipasin, et ta räägib mulle Piiblist. Johannese evangeeliumi 8.peatükis ütleb Jeesus: *„Teie isa Aabraham tundis suurt rõõmu sellest, et ta saab näha minu päeva, ja ta nägi seda ja rõõmustas.”* Nüüd ütlesid juudid temale: *„Sina ei ole veel viiekümneaastane ja tahad olla näinud Aabrahami?”*

Juudid pidasid ilmselt 50. eluaastat teatava küpsuse saavutamise piiriks. Oleme ordinatsioonivendadega kõik 50 eluaasta piiri ületanud, kõige vanem meie hulgast, Ants, pidas suvel koguni 60.sünnipäeva. Küllap poisikesepõlv on möödas, aga siiski on meil veel küllaga

Jumala saladuste avastamisrõõmu. Jumala sõna sügavus, imelised kogemused ja palvevastused. Ning seda mida leiame, tahame jätkuvalt ka oma koguduste ja lähedastega jagada.

Juhtusin eelmisel pühapäeval kuulama Vikereaadiost „Ööülikooli” kordussaadet emeriitprofessor Ülo Vooglaiuga, kus ta ütles: „*Kui inimene ei taha enam õppida, siis ma arvan, et tal ei ole õigust kujutada ette, et ta on õpetaja. Õpetaja ongi kõigepealt õppija*”

Apostel Paulus jätkab: *Praegu me näeme aimamisi nagu peeglist, siis aga palgest palgesse*. Eks me üht-teist juba aimame, aga täie selguse saamiseni on veel ikka minna.

Käisime täna keskpäeval Rahumäe kalmistul meid ametisse õnnistanud peapiiskop Jaan Kiiviti haul, süütasime küünlad ja pidasime palve. Süütasin täna varahommikul enne teeasumist Saaremaal Kihelkonna kalmistul ka oma isa, Elmar Reinsoo haul küünla. 25 aasta eest olid nad koos õp. Jaan Tammsaluga meid siin ametisse seadmas. Usun, et Jaan Kiivit ning Elmar Reinsoo on jõudnud sinna, kus pole vaja enam aimata, vaid kõik on selgeks saanud. Ja nõnda on kõigi meie usus lahkunud eelkäijatega.

Armastuse ülemlaulu lõpetab Paulus sõnadega: *Ent nüüd jääb usk, lootus, armastus, need kolm, aga suurim neist on armastus*.

Miks on armastus suurim?

Hakkas kusagilt silma mõttekäik kus öeldi, et usume seda mida me ei näe. Või mida me **veel** ei näe. Loodame seda, mis on ees ootamas. Mis pole **veel** kohale jõudnud. Mõlemad on väga olulised ja me vajame neid. Aga armastus on juba **siin**. Armastus on **olevik**. Inglise keele grammatikas on huvitav ajavorm *present continius* – ehk kestev olevik. Minu meelest see väljend sobib eriti hästi armastust kirjeldama. Armastus on **kestev olevik**!

Panin prooviks piibli arvutiprogrammi otsingusse sõnadepaari: Jumal usub – ei ühtegi salmi, proovisin sõnadepaari Jumal loodab – taas ei ühtegi. Kui aga panna otsingusse Jumal armastab, siis neid salme oli päris mitu. Vast üks tuntumaid salme Johannese evangeeliumis algab sõnadega: Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud....

1. Johannese kirjas lausa öeldakse – Jumal on armastus. Loogiline siis, et armastus on suurim, kuna see on ju üks Jumala avaldusvorme.

Armastus on nõnda suur, et seda pole võimalik mõõta. Sest kui tekib mõte, et mina armastan sind rohkem kui sina mind, siis pole enam ilmselt tegu armastusega. See on midagi muud.

Tahan tänada enda ja kõigi oma armsate ordinatsioonivendade nimel teid, meie armsad abikaasad ja pereliikmed, teie kannatlikkuse eest, et oleme tihti pidupäevadel ja pühade ajal kodust tööülesannete tõttu eemal olnud. Täname kogudusi, kes on meid usaldanud ning lahkesti vastu võtnud. Täname kõiki sõpru ja ametivendasid-õdesid, kes on meid toetanud ja julgustanud.

Kirikuõpetaja amet on üks huvitav ja mitmekülgne amet. Esmane on selles Jumala Sõna kuulutamine ja sakramentide jagamine, aga lisaks sa võid minna sügavuti vanade keelte ja ajaloo uurimisega, korraldada lastelaagreid ja kauneid kontserte ning muid toredaid sündmusi, remontida kirikuhooneid, elada kaasa inimeste murede ja rõõmudele, ristida lapsi, näha lähedalt nii noorpaaride armastuspõnevust kui trööstida haigevoodil viibijat ja teha palju muud. Või täpsemalt **lasta Jumalal** ennast kasutada Tema armastuse väljendamiseks.

25 aastat on inimese elus pikk aeg ning eks me ole viiekesti varsti juba pensionieelikud ka ning meie kirik ja rahvas vajab uusi töötegijaid. Uus õppeaasta on koolides algamas ning kutsun üles ja julgustan tulla õppima Usuteaduse Instituuti või Tartu Ülikooli. Et oleks, keda jällegi siin kaunis toomkirikus ametisse seada ja tööle läkitada.

Tänu olgu Jumalale ning Tema arm jäägu meid kõiki varjama ja hoidma.